

MoR, NOS Jazzgeschiedenis 346. Om te beginnen nog één opname van Thelonious Monk, als afsluiting van zijn hoofdstuk in de geschiedenis voor de periode 1948-1953 waar ik mee bezig ben. Direct er op volgend, voor het eerst met een eigen plek: Miles Davis. Op 13 november 1953 mocht Monk voor Prestige zijn enige session van dat jaar doen. Dat gebeurde met een kwintet: Julius Watkins-hoorn, Sonny Rollins-tenorsaxofoon, Thelonious Monk, de componist aan de piano, Percy Heath op bas en Willie Jones-drums. Er werden drie stukken opgenomen waarvan "Let's call this" en "Think of one" in de vorige aflevering te horen waren, volgt nu -en u weet, het was 13 november: "Friday the 13th".

plaat 1 Thelonious Monk Quintet: Friday the 13th (Thelonious Monk)
B/4 - 10:20 - Prestige 24006

"Friday the 13th". Het Thelonious Monk Quintet op 13 november 1953 voor Prestige in NYC met Julius Watkins-hoorn, Sonny Rollins-tenorsaxofoon, Thelonious Monk-piano, Percy Heath-bas, Willie Jones-drums. Eind van dit Monk-hoofdstuk in de NOS Jazz-geschiedenis periode 1948-1953 - magere jaren wat deze componist/pianist aangaat, pas na 1955 en zijn verbintenis met Riverside ging het er voor Monk beter uitzien.

Miles Davis, trompettist van het Charlie Parker Quintet, had in 1948 al wat eigen dingen gedaan. Losse club-sessions, snabbels, met bassist Oscar Pettiford, mogelijk met John Coltrane, in elk geval met tenorsaxofonist Sonny Rollins die wij net bij Monk hoorden, maar die toen onbekend was, 18 jaar oud, en nog op geen enkele plaat te horen. Miles Dewey Davis werd in Alton, Illinois, geboren op 26 mei 1926 zegt hij zelf, en niet de 25e wat in de meeste boeken staat. Een jaar later verhuisde de familie naar East St. Louis waar Davis Sr. een bloeiende tandarts-praktijk opbouwde en grondbezitter werd. Pa en Ma hadden totaal verschillende opvattingen over de toekomst van Davis Jr., wat o.a. tot uiting kwam op zijn 13e verjaardag: moeder gaf hem een viool, vader een trompet. Mr. Buchanan werd zijn muzikleraar, zijn favorite trompettisten waren Clark Terry en Shorty Baker. In 1944 wilde moeder dat Davis aan de Fisk University zou gaan studeren, maar van vader mocht hij naar de Juilliard School of Music in New York, want zo was hij dicht in de buurt van Dizzy Gillespie en Charlie Parker, inmiddels zijn idolen.

Hij knakte overijens snel af, bij Diz en Bird leerde hij wat hij echt wilde weten.

En uiteindelijk werd er Jazzy'n Semant van de mogelijk heden die de zij: preelplant bood.

Binnen de kortste keren woonde Parker op de kamer van Davis, die weliswaar op 24 april 1945, een maand voor zijn 19e verjaardag, zijn platendebuut maakte bij een Savoy-session van Rubberlegs Williams, maar echt op de scene kwam toen Parker hem mee liet doen op 26 november van datzelfde jaar '45, in de fameuze "Ko Ko"-session, hoewel in dat stuk Dizzy Gillespie trompet speelde. De Parker-opnamen met Miles Davis waren te horen in NOS Jazzgeschiedenis 225 die 15 april 1984 werd uitgezonden. Daarna is Davis met grote regelmaat bij Parker in deze geschiedenis aanwezig geweest met een Dizzy Gillespie-achtige stijl, een beetje krampachtig, want 'chops' -lippen, de embouchure als Gillespie had Davis bepaald niet. Soms onttrok Davis zich aan zijn Bebop-voorbeeld en hoorden we een breder, donkerder geluid dat herinnerde aan zijn eerste invloeden, meer nog Shorty Baker dan Clark Terry, in St.Louis. Zo zou hij zich in 1948 echt manifesteren, maar eerst uit dat jaar nog een radio-opname met het kwintet van Parker, een optreden in de New Yorkse club Three Deuces. De geluidskwaliteit is slecht, de soli van Miles Davis en pianist Duke Jordan zijn óf eruitgeknipt óf niet opgenomen - maar de chase van Parker en Davis is er, plus een fraai en ingewikkeld arrangement aan het slot voor 't thema terugkomt. En dat is Dizzy Gillespie's "Dizzy Atmosphere".
Charlie Parker Quintet: Dizzy atmosphere (Dizzy Gillespie)
B/2 - 2:59 - Spotlite SPJ 141

"Dizzy Atmosphere", maart 1948 in de New Yorkse Three Deuces gespeeld door het Charlie Parker Quintet met naast de altsaxofonist: Miles Davis-trompet, Duke Jordan-piano, Tommy Potter-bas, Max Roach-drums. Dat jaar 1948 hernieuwde Davis de kennismaking met arrangeur Gil Evans, en dat zou nogal wat gevolgen hebben. Ian Ernest Gilmore Green, zoals hij eigenlijk heet, ~~is~~^{is} 13 mei 1912 in Toronto, Canada, geboren, zijn ouders waren Australische emigranten, die later naar de States gingen. Evans speelde wat piano toen hij, zonder ooit enige muziekles gehad te hebben in 1933 met een orkestje begon. Dat werd overgenomen door Skinnay Ennis, in '41 kon Evans arrangeur worden bij de band van Claude Thornhill.

In deel 259 van deze NOS Jazzgeschiedenis, uitgezonden 8 maart 1985, was de Thornhill Band met Gil Evans arrangementen te horen. Pianist Thornhill wilde een donker geluid van de band en bedacht dat zo iets moest met veel klarinetten, hoorn en tuba. Thornhill bedacht het geluid, Gil Evans moest het opschrijven: lang aangehouden achtergrond-accorden, bijna bewegingloze melodiën. Tot en met 1948 bleef Evans bij Thornhill, het jaar dus dat hij Miles Davis weer tegenkwam. Evans woonde toen in ^{NYC} een kelderkamer achter een Chinese wasserij aan de 55ste straat West, die kamer was niet alleen een ontmoetingspunt voor jonge musici met veel ideeën, (Evans was met zijn ³⁶ jaar de oudste), ze woonden er soms ook dagen. Charlie Parker, George Russell, Lee Konitz, Gerry Mulligan, John Lewis, Johnny Carisi, Dave Lambert, Miles Davis. In die omgeving ontstond bij Miles Davis het idee om Gil Evans de big band van Claude Thornhill kwa instrumentatie te ^{laten} verkleinen tot een nonet waarvoor hij en Gerry Mulligan zouden schrijven. / Die zomer van '48 speelde Miles Davis met allerlei verschillende losse formaties in de Royal Roost waar MC en toen jazz-disc jockey Symphony Sid veel te zeggen had, ook promotor Monty Kay die in de jaren '50-'60 de manager van het Modern Jazz Quartet zou zijn. Van Symphony Sid en Monty Kay kreeg Miles Davis de mogelijkheid ^{had} om in september twee weken te spelen met zijn eigen ~~band~~ ^{band}. / Dat werd die bedacht in de kelder bij Gil Evans. Miles Davis-trompet, Mike Zwerin-trombone, Junior Collins-hoorn, Bill Barber-tuba, Lee Konitz-alt, en Gerry Mulligan-baritonsaxofoon. (Barber, Konitz en Mulligan hadden in de Thornhill Band gespeeld). Ritmesectie: John Lewis-piano, Al McKibbon-bas, Max Roach-drums. En voor het z.g. commerciële deel: Dizzy Gillespie-zanger Kenny Hagood. Hoe pakte de situatie uit. Miles Davis speelde met deze band in de pauzes van het Count Basie Orkest, daarvoor kwam het publiek, en u kunt nu horen wat het effect van de nieuwe muziek was. Want van de openingsavond op 4 september zijn air-checks bewaard gebleven, voor nu selecteerde ik drie stukken.

Dit is een Gerry Mulligan-arrangement van de Jerome Kern, Oscar Hammerstein-song "Why do I love you".

plaat 3 Miles Davis a/h Orchestra: Why do I love you (Kern, Hammerstein)
A/1 - 3:40 - Cigale 8003

Bijna geen mens in de Royal Roost voor het debuut van de allereerste Miles Davis Band. U hoorde "Why do I love you" gearrangeerd door Gerry Mulligan, Nu een ballad van Chummy McGregor, geheel in Claude Thornhill-stijl gearrangeerd door Gil Evans. "Moon dreams".

*Kern
Hammond rnz.*
zelfde Miles Davis a/h Orchestra: Moon dreams (Chummy McGregor)
A/4 - 3:05 - idem

"Moon dreams", gearrangeerd door Gil Evans. Tot slot het Bud Powell-stuk "Budo" onder de titel "Hallucinations". En dit arrangement is van John Lewis.

zelfde Miles Davis a/h Orchestra: Hallucinations (Bud Powell)
A/5 - 2:50 - idem

Ja, helaas afgebroken, maar bij de laatste dag van het orkest in de Royal Roost is 't compleet opgenomen, dat hoort u in de volgende aflevering. "Hallucinations" van Bud Powell, gearrangeerd door John Lewis. Dit was een selectie uit de radio-opnamen van de eerste ^{band van} eigen Miles Davis ~~band~~ waarmee hij van 4 t/m 18 september ¹⁹⁴⁸ speelde in de Royal Roost, NYC - deze opnamer waren van de eerste dag, 4 september, ~~band~~ dit was de bezetting. Miles Davis-trompet, Mike Zwerin-trombone, Junior Collins-hoorn, Bill Barber-tuba, Lee Konitz-alt, en Gerry Mulligan-baritonsaxofoon. John Lewis-piano, Al McKibbon-bas, Max Roach-drums. U hoorde arrangementen van Gerry Mulligan, Gil Evans en John Lewis. Volgende keer nog twee stukken van 4 september, daarna de vier bekend van de laatste dag, de 18e.

Dit was NOS Jazzgeschiedenis 346, MdR.

NA 153 853

0 0 0 0 0

33:54

opn 29.05.86